

ROLUL MULTIFUNCȚIONAL AL MARKERILOR ÎN HEPATITE VIRALE B ȘI C (RAPORT)

M. Dragomirescu

Clinica de Boli Infecțioase,
Universitatea de Medicină și Farmacie, Timișoara

Intr-o primă etapă, noțiunea de markeri a avut un conținut mai restrâns: ea includea mai ales acel grup de metode care îndeplineau exigența diagnostică, deoarece acest obiectiv era profund deficitar atât pe plan virusologic cât și clinic. Treptat însă, datele moderne au acordat un conținut mult mai larg noțiunii de marker imun, astfel încât, în accepția actuală, putem include în acest cadru, toate testele directe sau indirecte, fie că sunt de abordare clinică fie că sunt accesibile doar laboratoarelor ultraspecializate. Funcția lor s-a diversificat pe măsură ce problematica hepatitelor virale a devenit mai complexă.

- Funcția markerilor imuni în identificarea tipurilor de virus hepatitic (HVA, HVB și a structurilor sale antigenice, HVD-delta, HV-NANB- cu variantele sale);

- Rolul markerilor în definirea mecanismelor fiziopatologice și imunopatogene particulare diferitelor forme etiologice;

- Utilizarea indicatorilor imuni cu rol în delimitarea distribuției geografice a virusurilor hepatitice, a condițiilor socioecologice-comunitare și implicat a opțiunilor pentru diferitele mijloace profilactice;

- Implicarea markerilor imuni în definirea contextului clinico-evolutiv și prognostic;

- Utilizarea markerilor în vederea evaluării eficienței diferitelor tipuri de vaccin;

- Folosirea "screening-ului" prin markeri pentru aprecierea nivelului de eficiență a medicației antivirale (inclusiv cu interferon).

În structura de ansamblu a raportului sunt incluse următoarele elemente:

- Markerii imunologici în infecția cu VHB:

- În diverse etape și după vaccinare B;

- In infecția clinică HBs+ ca infecție primară autolimitată;
- In infecția fără AgHBs detectabil în ser;
- In infecția persistentă HBs+ și HBs- ;
- In infecția cu evoluție spre carcinom hepatocelular;
- In HVB asociată cu infecția HIV.
- Indicatorii imuni în patogenia hepatitei B
 - Rolul virusului
 - Rolul mecanismului imunopatogenic
- Evaluarea prin markeri a mijloacelor profilactice și terapeutice
 - Corticosteroizii, interferonul și adeninarabinozidul, imunizarea pasivă preexpunere, imunizarea activă preexpunere, imunizarea post-expunere.
- Markerii imunologici în infecția cu VHD (Delta):
 - In identificare și caracterizare;
 - In patogenie.
- Aportul markerilor în hepatitele cu virus C (HVC):
 - Markerii cu rol diagnostic și clinico-evolutiv;
 - Markerii cu rol în stabilirea formelor particulare de manifestare;
 - Markerii de asociere cu alte entități: cu HVB, cu hepatitele alcoolice, cu hepatitele autoimune, cu infecția cu HIV, cu transplantul renal;
 - Asocierea cu antigene de histocompatibilitate.

În ultimii ani, markerii imuni au devenit, în domeniul hepatitelor virale, un mijloc esențial de individualizare a diferitelor tipuri de virus, contribuind la identificarea acestora, la stabilirea mecanismelor etiopatogenice, la definirea parametrilor clinico-evolutivi, la delimitarea particularităților epidemiologice și la evaluarea eficienței metodelor curativo-profilactice.

Markerii cu semnificație diagnostică au fost supuși unei optimizări permanente, obținându-se noi generații de tehnici apte de a crește substanțial indicele de precizare etiologică, chiar în condițiile unor variante genetice ale virusului cu componente antigenice diferite.

Urmărirea modificărilor dinamice ale markerilor imuni e în măsură de a face precizări referitoare la tipul de infecție (autolimitată, persistentă, evolutivă), să delimiteze asociațiile predilecte (cu virusul HIV, asociații între virusurile hepatitice, cu manifestări imunopatologice etc.), precum și tendința de progresie către boală cronică de ficat sau carcinom hepatocelular.

Cu toate că utilizarea corelată a indicatorilor imuni nu a reușit de a delimita cu certitudine mecanismele patogene particulare fiecărei categorii de virus (obiectiv de altfel important, deoarece va orienta în viitor mai judicios conceptul terapeutic), se poate totuși admite că acestea oscilează

consistent între efectul citopatogen și procese imunopatogene, cu precădere
T-dependente.

